

გამარცხა, ჩხუბი ცემა ტყევა, ხან დინახ ვი კაცის ყელმალის მიხედვით ხოლმე წვიმით დროს არ მშვიდობით, ნამეტნავით დამე უნდა ეთიარა და ისრე შეუდებლად, რადგან არ იყო მიახვევ სახლის თუ არა. ნეტავ ჩვენი ქალაქის მამები რაღას ფიქრობენ, იქნება საიქონო მანქანა მოუყვრიან ქუჩების მიკრეწვლას?

სასაყურადია მასალა. ვიტყვი, მსწავლულ ბერს მ. თამარაშვილს კვლავ მოუპოვებია ძირეულ ბევრი ცნობები, რომის მამების და საქართველოს მეფეებთან მიწერ მოწერის შესახებ.

ბევრი ცნობები იქ მოპოვებია ისეთი, რომელთა მიტერ არ ცნობა ჩვენს სიბერითაში არ მოპოვებია, მაგალითები: გიორგი მეფის თვითწერი დროს ერთის ქართველის ეგვიპტე ეპისკოპოსის, რომელიც ერთს დროს მკაცრიანი იყო, მერე კათალიკოსის შეუერთდა და ასევე შრავალიც სხვა საყურადღებო ცნობები.

ამ ცნობებს ჩვენ თავის დროზე ჩვენს ქობთველს ვავაქნებთ.

სინებალის ხილვა. 10

ნოემბრის თვეშიც დიდი თოვლი მოვიდა მთაში და თითქმის შეუძლებელი გახდა მთა და მთა გადასვლა პატარა ლიბების ხეობადან დიდი ლიბების ხეობამდე; მაგრამ ბ. ინსპექტორი ეტეხი მამინაშვილი მიიწვი ან შეუშინდა ავღურებს. მისი საზღვრდებულების თანამგზავრობით, იმ ღამეს გადავიდნენ ს. ჯავახი. აქ შევირდებით იყო-ოცდაეული შეუძლებელი იყო, რადგანაც მასწავლებლებს დღეთ-ღამეთი-კორწობებისა და სხვა ახდენილი რღობების გამო. ამ ღამეს შეიკრიბნენ ორჯალსიანი ლაგის სკოლის მასწავლებლები, ბ. ინსპექტორთან—დიდ შეუდამდებელ დარჩნენ და თქვენი არ მოიკვებენ, იმათ კინძრტი არ დაიძრონ სკოლაზე და სკოლის ინტერესებზე. რაკის სკოლის ბის შერმა, ისე დატყვევულა და დატყვევებულა, რომ ყოველ დიდი გრივალის დროს, წაქცევის ლამაზს. შევირდებით მადიდების სკოლა მიიტყვევო მომეტრებულს, სკოლა არც ერთი ფანჯარა აღარა აქვს მიწი, კვლავი მიწერული მონგრებული, ზუზარა უკან გადაწოლიან; ერთის სიტყვით აქ მეტადინება ყოველ შეუძლებელია, მასწავლებლებისთვის არც შერმა და არც მოსამსახრე. ამ ამათთვის ბ. ინსპექტორმა შესყარა ყრილობა. ყრილობაზედ არც ერთი სოფელი არ მოვიდა, გარდა ზემო ოკლებებისა. როდესაც ბ. ინსპექტორმა გამოუცხადა ხალხს, რომ ვიშუადიდებლენ მართლმად-

დიდებელ ქრისტიანობის აღმადგენელ საზოგადოებასთან, რომ თქვენი ისე გულგრილი ქვეყნისათვის, ეს სანსწავლებელი დიკეტოს და იქნეს გატყვევნილი იქ, სადაც უფრო საიქონო; ხალხის აღადგენებას საზღვარი არა ჰქონდა, თავი-მოყვეარების გამო; დაიხსენ: ჩვენი ის სკადლი გარბინა სკოლის დატყვევასა. მით უფროს შეეშინდეთ, რომ შერმაზე დაიკეტა ამითში სკოლა, იმ ნიჩრის გულგრილობის გამო, ს. დისისში. ერთმა ზემო სკოლებს სახელდობრ ჯანსახს თამაშეიღმა მოახსენა ბ. ინსპექტორს, რომ ოღონდ ნა დატყვევია ან სკოლა, სთო და შესწრა თავის საკუთარი შვენიერი სახლები, სამ ოთახიანი, მართლმადიდებელ ქრისტიანობის აღმადგენელ საზოგადოებას. დასწერა ქალაქზედ, მოაწერა თავის საკუთარი ხელი და წარუდგინა ბ. ინსპექტორს. სახლები დაახლოვებით ღრის სამოკი თუ-მანი, მთელი ზენდანილი ვაერ-მოებით.

ს. ზღუბირის, ჯომალის, ქვემო რაკის და სხვა წერძნელი სოფლების მცხოვრებლებს თავი მოეკრია ერთად ეკლესიის ვეგრდებულ, ზემო რაკიდან ოთხი ვერსის მაინოლად და უცდიდნენ ბ. ინსპექტორს. ხალხმა ერთ მხად მოახსენა: თუ ოცდა ორი კომლის ზემო რაკიველებისთვის გახალაუვა გამართული ის სკოლა, ჩვენ იქ სიშორის გამო, ვერც შეიღებს გავგზავნით და არც სკოლას ვემგზავნივით, თუ გადამოქანით, აქ ვაქცევის ვეგრდებულ, სადაც მიღედ იყავს სტობრობს და ყველა ჩვენი სოფლებზედ საშუალო ადგილი არისო, მაშინ რაც ვნებათ იმ შეწყვეტილ აღმუქერს სანსწავლებელსო. ბ. ინსპექტორმა წინა დიდმა მისეა ხალხს: თუ ყოველ წლებს ეს ხეობა ვეგრდებიდის ოცდაათ თუმან წელიწადში და წარმოადგენს ხოლომე მართლმადიდებელ ქრისტიანობის აღმადგენელ საზოგადოებაში, ააშენებენ ახლას სახლებს თავის ხარკით, იმ ახდენაზე, რომელიც გამოგზავნილი იქნება თბილისიდან, დაიქირავებენ თავიანთი ხარკით სკოლის მოსამსახრეს, სასწავლებელს არ მოაკლდენ შევს და ყოველ წლებს სკოლაში მყოფეთ საყარისი ორციხე შევირდებისა, მაშინ ვიშუადიდებლენ, რომ სასწავლებელი გადმოიტანონ ზემო რაკიკვან. ხალხი უფარბაკოდ და დიდის სიამოვნებით დათანხმდა ყოველ ზემოსენებულ პირობებზედ და კიდევ დაადგინეს განაწენი ყრილობისა.

მართლმადე

წავსო-საცავ-სამკათხველზე. კარგა ხანია, რაც აქ უფრო წვიმისა-საცავ საშვიბებელი არხებისა, მაგრამ ვიი იმისათვის არხებისა, ის რომ არხებისა ას-ო-ო წლის მოხუციებით უკრებ ჩამოყრილი საცოდავად მიკუნწნულიყო სამ-იოხველთა და მღვდლად ცრემლებს აფრქვევდა. ცნობის მოყვარობამ შემოიკრიბა და ვთხოვბა გატყვევების შემოქ და აი არ მიიხრა: ეს! განა საქთხავია, რისთვის ვერით? გეტყობა, რომ აქუჩი არ უნდა იყურო. პირველ ხანებში! არა მოშედა რა (დღემთა უფროს ბ. ი. მესხის) ის აიხე გიბი უფროს მდებელი, მაგრამ მოგვსენებთა, ბედნიერება და უმეტრებე და მინაი გახლავთ: იმ ჩემს მდებელს სხვა სახელე ვა-უნდა და მე თავი დამანება (სამ-სახურის გამო სხვაინი ვადებდა). ამა შეხედეთ ერთი რასა ვაგე ჩემი კვლავნი? აფევი ხომ სკოლადარ მივავრა: საქამებია და დამეტრეული, შეჯიფა და ბინები აღარ აქვს, ამოდნა დიდურ ვაზეთებს იწერენ და ნახევარი აღარ არის აქ, ისე მოიკეთ და კარგვენ, წიგნებია და თან და თან თუ მაკლდება, თორემ არ მემბატება, დიდური ვაზეთია და არაინი არ კითხვობს, საწყვერო ფულია და ნახევარი შემოუტანებელი, მაგრამ არაინი არ იწულებს თავს, ერთი სიტყვით, პატრონი არაინი მყავს და ამა რომ მამუდებულ, რით უნდა ვი-უფეგუშო თაი?.. მე ვევიარავერი ვერ უხარბია და თავისდელული წიგნი მინ დაგახუტდებლენ შეხედული და შევეტი-სავთუ როგორ მიდილი და წიგნი-საცავ-სამკათხველს საქ-მე. თურმე რე იტყვი ბატონო, ბ. ვამბენ ბაერ ორჯალ ვაქმან. შალხის უფლებებით თხიანა, რომ აღარ შემოძლიან ვამგეობა, ჩვენს საქმეებში მაქვს და ამისთვის გთხოვთ განამარჯვებულოთა, მაგრამ ხმა მალადებლისა დარჩენილი უღაბისა შინა და ვამბენ თხოვან აღარ შეუწყნარებია—აინდო თუ არა უნდა იყო ვამგეთ-თა, ამა, რომ ოციანი აქალად მცხოვრებ, სწორად ამას ჰქვია. იმე თუ არა უნდა მინი? ეს! მახლას!

ცხოვრება და წამება წმიდისა მოწამისა კონსტანტინე პატრიარქისა

(ჟუღენია კონსტანტინე დამ. —ს.ს. გვაქს)
 აფხურული სიბნინით სიკვდილი სიბნინიანობისა
 ატონ კათალიკოზი

კაცობრიობის ცხოვრებაში დიდი ადგილი უჭირავს იმ მოხუცებს, რომელნიც შემკვლენი იყვნენ გამოკვდილებთ, სიბრძნით,

წინ დახედულობით და სკადლად უკმდენი უფროსით, ლოიათ შეუძლია ადამიანს გავლენა ჰქონდეს თანამეცხოვრებაზე და თვის საქმეც კეთს ქვეყანაზე. ჩვენს მოხუცებულთა თქმულებების თუ იმ პირობის სიბნინის გამოხატვა და მოღვაწეობის უწყებლიდ ადამიან ბატონი ვამს, რომ ადამიანის სულად გარც ღვისიდან მონაბერების ყვერა, წლებთან ერთად მებრძობა, სხეულთან ერთად ჰკარგვის ძილს, არაფერად რა და ხანი მიდის, ამ სენებებით უფრო მღიერებდნენ, რა მეთს უნარს იმგნენ, მისეწრაფებენ განვიარებულ უცვლადებისკენ. წლები, ცხინი ვერ აბრტებს, ვერ ასეუ ადამიანის სულს, უცვლადების განჩინოს, რომელიც იმყოფებოდა, როგორც მისი ხვეული ღვთაება... ჩვენ შეგვიჩამოვივლით მრავალ მოხუცებულს, რომელთაც ვაგეთვის სიბერის ვამს კაცობისთვის იტყვი უცვლად ნამოლო, რით, თვისი მაღალი, წმიდა წმუნოებით, თვისი უწყინებებით, თავის სიბნინით, სინამაჟი: ვადლობებისთვის წესლათა და ღატკრებდა... სამშობლოს ცხოვრება ვეცს საქამო რიტებს იმის მავალსას, თუ რა გვარ ღირსებით ვვარ იმგნებთ და რა გვარაინი შემკვლენი იყვნენ ქართ მოხუცები, რომელთა რჩევას მელთ დარბაისლურს ღარე ველთ-ღამსებით და სიმდაღობის სენება თითოეული გონიერადი და ცხოვრების მსახივარა. მისი გამოკვდილები, კონსტანტინე ცხოვრებისა, მისი ვირცების და შთამბეჭდლების უფროსების სიყვარულს, ღმრთისა და ეკლესიის სიბნინი და დიდი ფსის ჰქონდა თელოში... ღღვენდელი რის სიხარად ჩვენ აღმეტრული ცხოვრება და წამება კონსტანტინე ქართველისა, რომელმაც შესწერა საქართველოს ეკლესიით-ღღვენდისა ოთხმოცსუთე წელს თვისის და დიდად... ეგებ ვინცა ვაგეთვის სულის და გულის განხედლობილივი სურათი ამ წმიდისა წამებისა, მის სურათებისა და მოხუცობის, მოკლდ სწორით და თითო შემკულინი ვიი მველი ქართული ტანი მარჯვენა ხელით უპყარა მარცხენა ხელი გულზედა ყრდნობლი, იმის ნიშნად მის გულის სიბრძნით ჩანდა ესე ბტკიცე და ცხოველმუნობა ჯვარცხული მც...

